

ÖZEL YAYINEVİ ÇOCUK KİTAPLIĞI

AYDEDE İLE ATEŞ MAHALLEDE

Ayşe Kaçgusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Öteki
HİKAYE

Yayına Hazırlayan
Serpil Köker

Resimleyen
Sevda Linka

Kapak ve İç Mizanpaj
Özgür Yurttaş

1. Baskı
Şubat 2020

© Öteki Yayınevi
Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt
Ceylan Matbaası
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Güven İş Merkezi B Blok No: 318
Tel: (0212) 613 10 79

Yönetim Yeri
Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi 17 A
Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 405 25 22
ISBN: 978-975-584-371-1

AYDEDE İLE ATEŞ, MAHALLEDE

Duyguları Tanımak

Ayşe Kaygusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Ayşe Kaygusuz Şimşek

1965 Zile, Tokat doğumlu. İlkokulu, Turhal Şeker İlkokulu'nda ve Turhal Lisesi Orta Okulu'nda okudu. 80 darbesiyle okul hayatı bitti ve evlendi. 13 yıl köyde yaşadı. On dokuz yıl sonra Açık Öğretim Lisesi'ne kayıt oldu. Üç yıl sonra da Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkiler Bölümü'ne kayıt oldu ve 2018-2019 öğretim yılında mezun oldu. Aynı üniversitede Adalet okumaya devam ediyor.

İlk öyküleri 2006 da yayımlanmaya başladı. Edebiyatın şiir, öykü, deneme, anı, söyleşi, mektup gibi birçok türünde yazdığı yazıları genele yayın yapan çok çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı ve yayımlanmakta.

Bir yıldan fazla Samandağ Ayna gazetesinde köşe yazdı (2013). 2018 Ekim'inden bu yana Avusturya'dan yayın yapan Toter Winkel-Saklı Açık- gazetesinde söyleşiler ve kitap tanıtımları yapıyor. TRT, Sol Radyo, Halk Tv ve www.lora gibi birçok radyo ve televizyon programına katıldı. Özgür Radyo'da çeşitli konularda on bölümlük program yaptı. Yaklaşık 13 yıldır Ekin Sanat Edebiyat ve Düşün Dergisinde Yayın Kurulu'ndan, Sanat Yönetmeni sorumluluğunu yapmakta. Aynı dergi de beş yıldır her cumartesi edebiyat etkinlikleri düzenlemekte ve sunum yapmakta.

Üç çocuk ve dört torun sahibi olan yazar Ankara'da yaşıyor.

Kitapları:

Düş/görüş - öykü, 2011

Düşe Yazanlar – söyleşi, 2013

Gül Ağrısı Su – şiir, 2015

Cezmi – roman, 2017

Haziran Ateşi – öykü, 2018

Hayatımdaki Erkekler – anı, 2019

Sesim – deneme, 2019

Bu kitapların tamamı ekin sanat yayınlarından çıktı.

Barış Öyküleri, Ankara Öyküleri, Kaynana Şekeri gibi ortak kitaplarda birer öyküyle yer aldı.

Uzaklarda bir kasabanın yoksul bir mahallesi vardı. Bu mahallede çocukların, bir varmış bir yokmuş, diye başlayan masal kitapları da yoktu. Ama yine de anneler çocuklarda görmek istedikleri güzel davranışları, onlar alışkanlık edinsin diye masal gibi anlatırlardı çocuklarına.

Bu mahallede komşular birbirine, bir ekmek, bir tutam çay, bir kaşık yağ gibi birçok yiyeceği, içeceği ödünç alıp verirdi.

“Komşu komşunun külüne muhtaç.” der, kavgasız gürültüsüz hep iyi geçinirlerdi.

Bayramlarda küçükler ev ev dolaşıp şeker toplar, büyüklerin ellerini öper, büyükler de onlara az da olsa harçlık verirdi.

Bu mahallede herkes çalışırdı. Yaşlı nine-
ler çorap, patik rer ya da dantel dokur, ye-
meni kenarı evirirlerdi.

Kadınlar ise ilkbaharda şeker pancarı ve
bostan çapasına gider; yazın nohut, merci-
mek yolmak için iřçilik yaparlar; sonbahar-
da elma toplamaya giderlerdi. Bir de kendi
ekmeklerini kendileri piřirir, hiçbir iř için
erinip řenmezlerdi.

Erkeklerin çoėu iřsizdi. řanslı olanlar ise
şeker fabrikasında mevsimlik iřiydi.

Gün, sabah erkenden bařlardı mahallede.
Bir tas çorba ya da ökekle yapılmış bir dü-
rümle birlikte, bir bardak çay içtikten sonra
amele pazarının yolunu tutardı erkekler. İster
inřaat iři olsun isterse baė bahçe iři, fark et-
mezdi onlar için. Hepsinin umudu aynıydı. O
gün çalışıp eve ekmek götürebilmekti.

Çocukların dünyası ise bambaşkaydı. Onların oyuncakları Sindy bebekler, uzak-tan kumandalı arabalar, su fışkırtan tabancalar değildi. Biraz toprak, biraz su, biraz da kumla onlar kendi oyuncaklarını kendileri yapardı. Bir de taşlarla oynadıkları çizgi oyunları vardı. Hangi oyun olursa olsun, hepsinde de çok yoğun duygularla mutlu olurlardı.

Oyun alanlarıysa mahallenin orta yerinde bulunan, büyük bir arsaydı. Arsanın içinde yaştan yağmurdan, güneşin sıcağından kavrulup dökülen çimentosu, çatlayan duvarlarıyla eski bir evin temeli vardı. Bu temelin etrafında kare, dikdörtgen ve çok şekilli irili ufaklı taş yığınları vardı. Burası onların parkı gibiydi. Burada herkes kendi çamurunu kendisi karardı. Sonra pırıl pırıl

düşünceler içinde kocaman kocaman düş-
ler büyüdü. Yoğrulan çamur, keyifle düşle-
re göre biçimlenirdi küçücük ellerde. En iyi
şekli verinceye kadar çamuru bozarlar ya-
parlar, bozarlar tekrar yaparlardı.

Tabii hep çamur değildi çocukların oyun-
cıkları. Bazı zamanlarda dokuztaş oynar-
lardı. Bu oyunda topları, eski püskü bez
parçalarını ya da yırtık çorapları bir başka
sağlam çorabın içine sıkıştırır, kendilerine
top yaparlardı. Yakan top, istop gibi daha
birçok oyunu bu topla oynarlardı. Dalınca
oyunun derinine, öğlen yemeği unutulur-
du. Ne zaman ki anneler seslenir, o zaman
acıktıklarını hatırlardılar.

Yine bir gün dalıp gitmişken oyuna, yan-
larına yaşlı bir adam yaklaşmıştı, bastonu-
na tutuna tutuna.

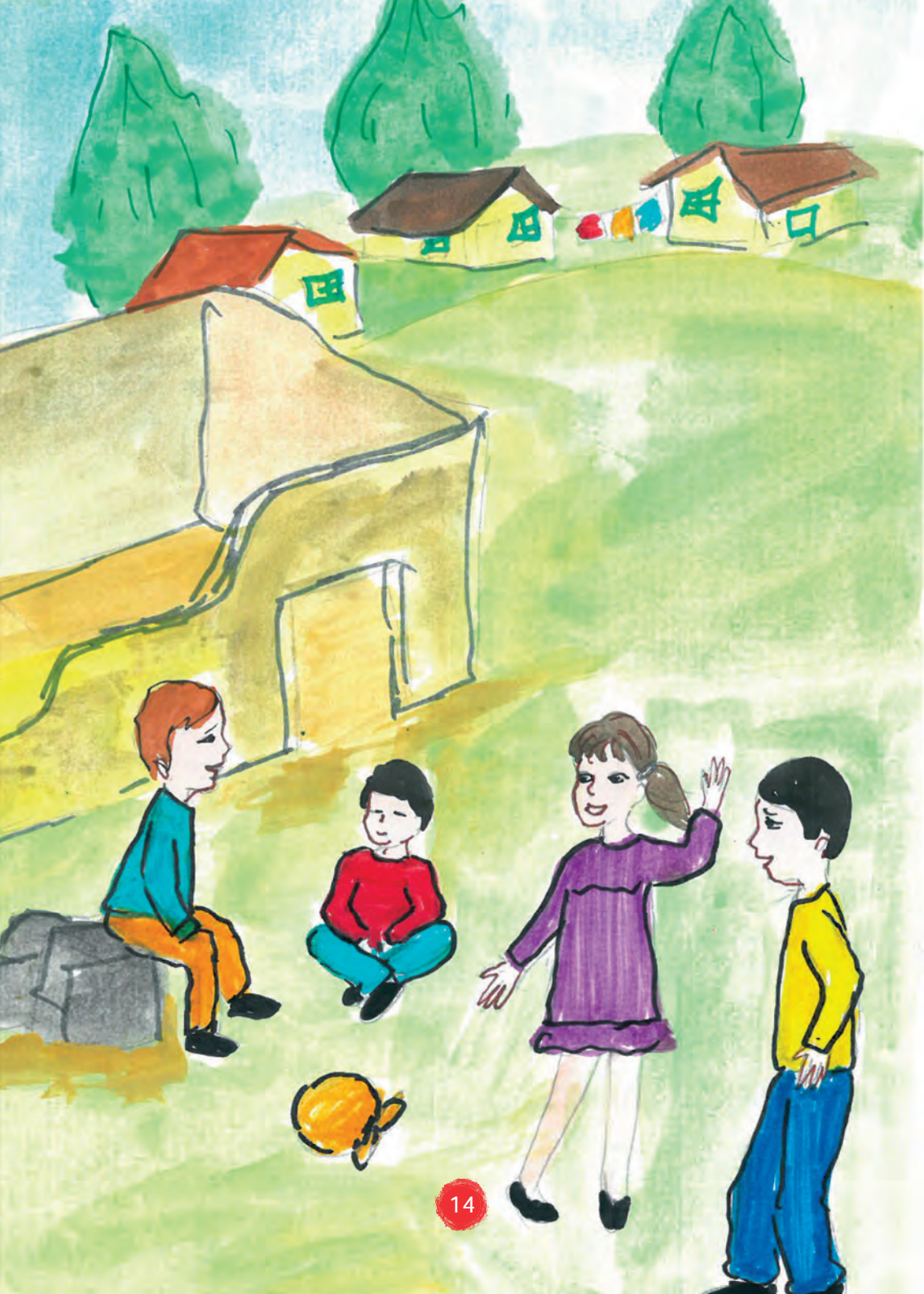
Yaşlı adam, bir kenara oturup uzunca seyretmişti çocukları. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle...

Kurumuş gözpınarlarından iki damla yaş çıkmış, dalıp dalıp gitmişti uzaklara. Kemiği ve damarları çıkmış elleri, ince uzun parmaklarıyla puslanmış gözlerini silmişti...

Sırtının kamburunu düzelterekmiş gibi göğsünü ileri doğru itmiş; başını yukarı kaldırıp derin derin solumuştu. Konuşacak gibi olmuş ama kelimeleri ağzının içinde gevelemiş durmuştu.

Dudakları titremiş. Başını öne arkaya sallamıştı. Kendi çocukluğunda dolanmış durmuştu aklı, belleği. Sonra, gönlünce seveemediği, doyup usanmadığı, öpmelere kıyamadığı bir torun özlemiyle dolup taşmıştı içi...

Akşamüstü çocuklar evlerine dağılmak üzereyken oturduğu yerden kalkmış, yine bastonuna dayanarak uzaklaşırken, arada bir geri dönüp çocuklara bakmıştı.

Ertesi gün aynı saatte yine gelmişti. Bu kez kenarda mutsuz mutsuz oturan Ateş'i görüp hemen yanına oturmuş, onunla konuşmaya başlamıştı. Ateş'in arkadaşlarıyla niçin oyun oynamadığını öğrenmiş, onun mutsuzluğunun nedenini anlamıştı.

O gün Ateş; "Dede sana Aydede diyebilir miyim?" demişti.

"Tabii diyebilirsin. Sen mutlu olduktan sonra, adımın ne önemi var. Hem bu, Aydede adı da çok hoşuma gitti." demişti. Yani Aydede adını Ateş koymuştu ona.

Ateş Aydede'yi arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. İki birlikte arkadaşlarına sürpriz

hazırlamış; Aydede, bütün çocuklara renkli renkli horoz şekerlerinden dağıtmıştı.

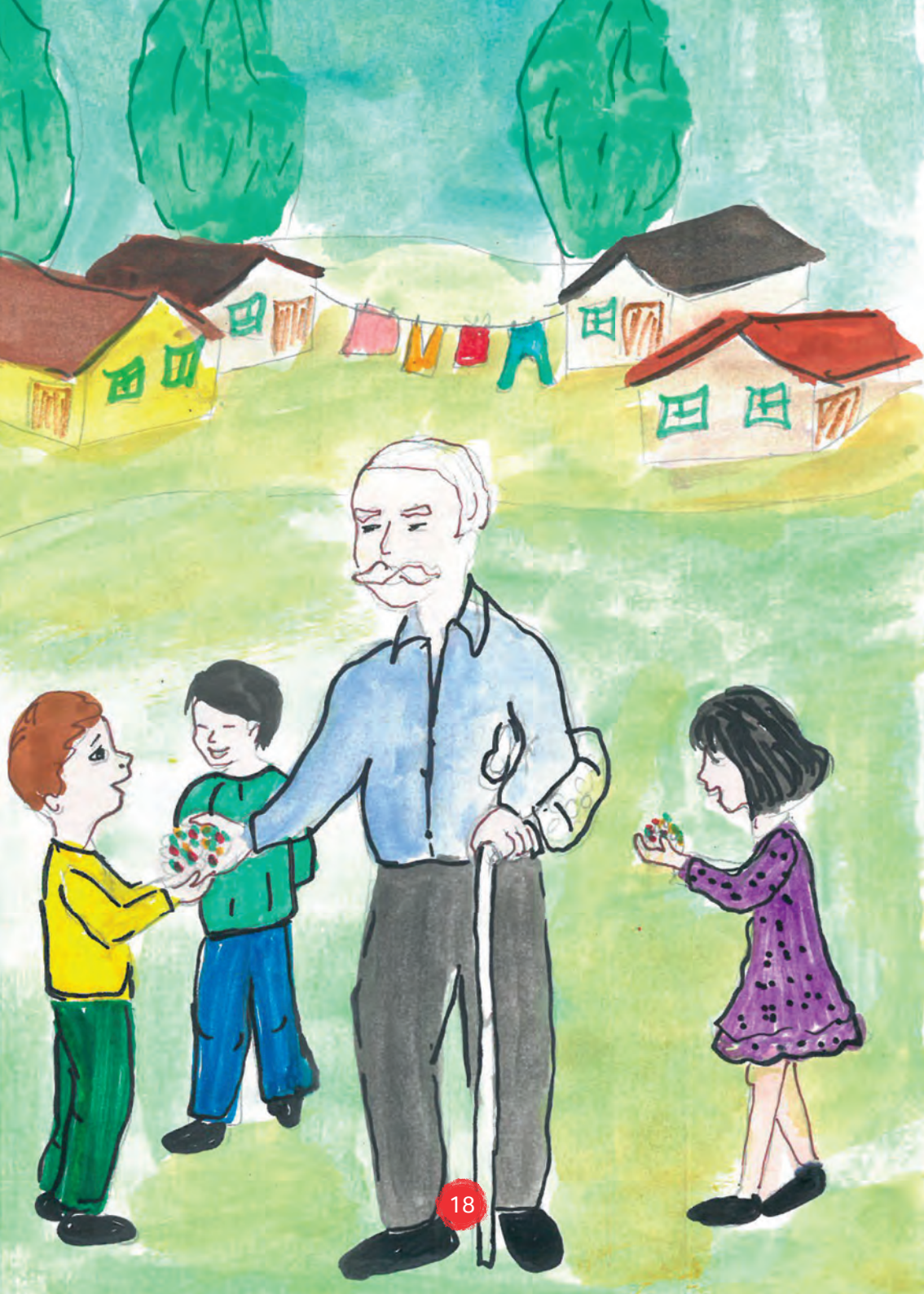
Ateş'lerin evinde kalmış, çok mutlu günler geçirmişti. Tren yolcuğuna çıkmış; köye, yaylaya gitmişlerdi. Öykü ile Türkü'ye doğum günü partisi düzenlemişler; Ateş ile birlikte parkta yürüyüşe çıkmışlar, çöpte bulunduğu kitaplarla okuma alışkanlığı edinen Arda ile tanışmıştı. Sevgi'nin hastalanan annesine nane limon kaynatmışlar; birine yardım etmenin gönül rahatlığını duyumsamışlardı.

Birlikte, hepsi birbirinden güzel günler yaşamışlardı. Ateş, sevmeyi, mutlu olmayı öğrenmişti Aydede'den.

Bir sabah kahvaltıda Aydede:

-Ben bugün gideceğim. Bana çok iyi bakınız. Beni mutlu ettiniz. Sizinle çok güzel

günler yaşadım. Hakkınızı helal edin, dedi. Bütün aile Aydede'nin gitme kararına çok üzüldü. Ateş:

-Aydede gitmesen, biz sana çok alıştık, dedi hüzünle gülümseyerek. Aydede:

-Ama ben geçici bir süre kalabileceğimi baştan söylemiştim. Şimdi ayrılık zamanı geldi, çattı, dedi ve konuşmasına devam etti:

-Ateş sen üzülme, ben yine geleceğim; tabii ki oyunlar oynadığınız o arsaya. Arkadaşlarına ve sana yine şekerler getireceğim, dedi.

...

Çocuklar sabırsızlıkla bekledi Aydede'nin gelmesini. Aydede getirdiği küçük küçük, renkli renkli fasulye şeklinde olan kâğıtsız şekerlerden avuç avuç dağıttı çocuklara.

Çocuklar sadece bayramlarda yedikleri bu şekerlerden avuç dolusu görünce çok sevindiler her seferinde.

Aydede için çocukları sevindirmenin başka bir anlamı vardı. Sevmelere doyup usanmadığı torununu, şeker dağıtarak mutlu ettiği çocuklara benzetmesiydi.

Torununun göçük altında kaldığı o büyük depremden sonra Aydede, dünyaya küsmüş gibi, kendi içine ve evine kapanmış; üzüntüyle, yıllarca yalnız yaşamıştı.

Sonraları yavaş yavaş dışarı çıkmış, parklara gitmiş, çocukları uzaktan seyretmişti.

O çocukların her birinde kendi torununu görüp hüzünlenmiş; ama bütün çocukları kendi torunlarıymış gibi sevmişti, uzaktan uzağa...

Oysa bu mahallede, Ateş ve arkadaşlarıyla karşılaşalı yaşadığını anlamıştı. Bu yüzden çocuklardan çok kendisi daha mutlu-
luydu.

Her üç günde bir gelip çocuklara şeker dağıtmayı alışkanlık haline getirdi. Bu şekilde gelip şeker dağıtmak altı, yedi ay devam etti. Sonra nedendir bilinmez, Aydede bir daha gelmedi. Çocuklar günlerce, aylarca Aydede'nin gelmesini beklediler dört gözle.

En çok da Ateş bekledi ve özledi Aydede'yi. Onu beklerken, onun adına bir tekerleme yazdı Ateş. Arkadaşlarıyla beklerken, el ele tutuşup daire oluşturuyor ve yazdığı tekerlemeyi önce kendisi söylüyor, sonra arkadaşları tekrar ediyordu:

-Aydede, evin nerde?

Çamlıbel de.

Çamlıbel'in neresinde?

İki taşın arasında.

Tavuk götür, bala batır, sen yemezsen
bana getir!

Aydede bir daha hiç gelmedi. Bu yoksul
mahallenin çocukları Aydede'yi bekleyerek,
özleyerek Aydede tekerlemesi söyleyerek
büydüler.

- 1-Bu mahallede insanlar nasıl yaşıyor?
- 2-Bu mahallede komşuluk ilişkileri nasıl?
- 3-Bu mahalledeki çocukların oyuncakları neler?
- 4- Bastonuna tutunarak gelen yaşlı adama Ateş ne ad koymuştu ve nasıl günler geçirmişler?
- 5-Her üç günde bir gelip mahallenin çocuklarına şeker dağıtan Aydede, sonra neden gelmedi acaba?
- 6-Sizin de çok özlediğiniz, yolunu beklediğiniz birisi oldu mu? Onun için şiir ya da tekerleme yazabilir misiniz?